

The painting in the exhibition was inspired by the culinary culture of Eskipazar, Karabük

The Silent Respect of the Table

As the day slowly faded over the stone streets of Eskipazar, the sounds of bowls and earthenware coming from inside the houses whispered that the preparation of the dinner table had begun. In one of those homes, the grandfather of a crowded family — perhaps named Ahmet, or maybe Mehmet — would slowly sit beside the cloth spread on the floor. Everyone waited for him to take his place, because he was the eldest of the household. Once he sat down, the others would quietly take their places one by one; this was not hierarchy, but respect.

When the table was set, a deep silence would fill the room. Neither the children spoke loudly, nor did the elders interrupt one another. Mealtime belonged to another realm altogether. Every bite was seen as a form of gratitude to Allah; people believed that blessings multiplied in silence.

People sat around the floor table either kneeling or cross-legged. Feet did not tangle beneath the table, and bodies approached one another with courtesy and respect. There were no high dining tables, yet that humble floor table was elevated in its own way — through manners, sharing, and togetherness..

"The silence at the table came not from hunger, but from reverence for the blessing."

Sergideki resim Karabük Eskipazar yemek kültüründen esinlenerek yapılmıştır.

Sofranın Sessiz Saygısı

Eskipazar'ın taş sokaklarında gün ağırırken, evlerin içinden gelen çanak çömlek sesleri, bir sofraya kurma telaşının başladığını fısıldardı. O evlerden birinde, kalabalık bir ailenin büyükbabası — belki adı Ahmet, belki de Mehmet — yavaşça yere serilen sofraya bezinin yanına çökerdi. Gözler, onun oturmasını beklerdi; çünkü o, evin en büyüğüydü. Onun oturmasıyla birlikte herkes birer birer yerini alırdı; hiyerarşi değil, hürmetti bu.

Sofra kurulduğunda ortalığı bir sessizlik kaplardı. Ne çocuklar yüksek sesle konuşur, ne de büyükler birbirinin lafını keserdi. Çünkü yemek vaktinin bir başka âlemi vardı. Her lokma, Allah'a bir şükür gibiydi; bereketin sessizlikte çoğaldığına inanılırdı.

Yerdeki sofraya diz çökülür, ya da bağdaş kurularak oturulurdu. Ayaklar alt alta karışmaz, bedenler birbirine saygıyla yaklaşırdı. Yüksek masalar yoktu, ama o yer sofrası yüksekti aslında; edeple, paylaşmayla, birlikle..

"Sofranın sessizliği açlıktan değil; nimete duyulan hürmettendi."